

Da li 1. Korinćanima 8:6 i Jovan 17:3 ustvrđuju da Hristos nije pravi Bog nego samo Otac?

Slavoljub Vulićević jvulicevic@gmail.com

Često u diskusijama sa onima koji ne prihvataju Trojstvo kao biblijsku istinu, se daju nekoliko, navodno nepobitnih dokaza iz Biblije, da je jedino Otac jedini pravi Bog. U tu svrhu se citiraju 1. Korinćanima 8:6, Jovan 17:3 ili Efescima 4:6. Recimo, 1. Korinćanima 8:6 kaže „**Ali mi imamo samo jednoga Boga, Oca, od koga je sve i za koga smo mi stvoreni, i jednoga Gospoda, Isusa Hrista, kroz koga je sve i mi kroz njega.**“ Isto tako, Jovan 17:3 kaže „**A ovo je večni život, da poznaju tebe, jedinoga pravoga Boga, i koga si poslao, Isusa Hrista.**“

Argumenat ide ovako, „Ako stih kaže da je samo jedan Bog Otac, pravi Bog, onda bez obzira kako smatramo ko je Isus Hristos, on ne može da bude „jedini pravi Bog“ jer jedini pravi Bog je samo Otac. Iako je ovaj argumenat svojstven Jehovinim svedocima, većina onih koji u adventističkoj crkvi koriste ovaj argumenat, i dalje tvrde da je Isus Hristos Bog, ali u istoj rečenici dodaju da on nije „jedini pravi Bog“ jer to je samo Otac. Prema njima ovi tekstovi to nedvosmisleno potvrđuju.

Često sam u diskusijama čuo da 1. Korinćanima 8:6 je dovoljan dokaz za sve oni koji žele da vide kako Biblija potpuno poništava nauku o Trojstvu. Ako postoji ono što mi ljudi zovemo „krunski dokaz“ onda je to ovaj.

Ovde ćemo pokušati da proučimo svako od ovih tekstova, 1 Korinćanima 8:6, Jovan 17:3, Efescima 4:6, i videti da li nauka o Trojstvu ima biblijsku podršku ili ovi tekstovi definitivno dokazuju da to nije biblijska istina. Želimo da ovo proučavanje bude na slavu Bogu, da nas dovede u istinu ne samo na intelektualnom nivou, nego da nam pomogne da naša zajednica sa našim Spasteljem Isusom Hristom nakon ovog proučavanja bude još veća i jača kada shvatimo kakvog Spasitelja imamo.

Jedan Bog i jedan Gospod u 1. Korinćanima 8:6

„Ali mi imamo samo jednoga Boga, Oca, od koga je sve i za koga smo mi stvoreni, i jednoga Gospoda, Isusa Hrista, kroz koga je sve i mi kroz njega.“

Da li je ovaj tekst dokaz da je jedino Otac pravi i jedini Bog, dok je Isus Hristos kao Gospod, u neku ruku drugog statusa od Oca. Možemo li na osnovu ovog teksta zaključiti da bez obzira koliko Božanstvo se daje Isusu Hristu, ono nije jednako Očevom Božanstvu jer je Otac nazvan „jedan Bog“. Ako je Otac jedan Bog, onda Hristos ne može biti taj „jedan Bog“. Nauka o Trojstvo govori o jednom Bogu kao Ocu, Sinu i Svetome Duhu, ali ovde se naizgled vidi da je samo Otac „jedan Bog“. Da li je ovaj tekst dokaz da Trojstvo nije ispravno tumačenje biblijske istine o Bogu?

Ipak, čak i površno čitanje ovog teksta, nam pokazuje da neka tumačenja ovog stiha nemaju biblijskog osnova. Naime, ako tekst kaže da je Otac jedini Bog i da prema tome Isus Hristos ne može da bude „jedini Bog“ kao Otac, onda i deo teksta koji kaže da imamo „jednog Gospoda, Isusa Hrista“ znači da Otac ne može da bude „Gospod“ a još manje „jedini Gospod“. Isus Hristos je „jedini Gospod“ a ako je on jedini Gospod, prema ovakvom tumačenju koja naglašava razliku Očevog i Hristovog Božanstva, Otac svakako ne može da bude naš Gospod jer tekst kaže da je Hristos jedini Gospod kog mi imamo.

Pa ipak, u Luki 10:21, Isus se moli ovako: „**U taj čas obradova se u Duhu svetome i reče: Hvalim te, Oče, Gospode neba i zemlje, što si ovo sakrio od mudrih i pametnih, a pokazao si prostima. Da, Oče, jer je tako bila volja tvoja.**“ Očito je da ovde Isus naziva Oca „Gospod“. Kako to da je Otac Gospod kada tekst u 1. Korinćanima 8:6 kaže da je Isus Hristos jedan Gospod?

Međutim, ako idemo i dublje u analizu ovog teksta, videćemo da 1. Korinćanima 8:6 ne samo da dovodi u pitanje istinu o Trojstvo, nego je zapravo argumenat za Trojstvo. Očito je iz uspoređenja teksta iz Lukinog jevanđelja sa tekstom iz 1. Korinćanima, da je naziv „Gospod“ samo jedan od drugih titula koje označava potpuno Božanstvo. U daljnjem tekstu ćemo ovo i pokazati iz Biblije.

Naime, Pavle kao jevrejin piše ovaj tekst sa jevrejskim shvatanjem Boga. Za jevreje, monoteizam koji je izražen u onome što se zove „Čuj Izraelu“ (jevrejski „Šema Izrael“) koju nalazimo u 5. Mojsijeva 6:4, je temelj svake interpretacije jedinoga Boga i monoteizma. Tekst glasi: **“Čuj, Izraelju: Gospod je Bog naš jedini Gospod”**

Zapazimo ovaj izraz **“jedini Gospod”** iz 5. Mojsijeve 6:4 Da li on ima ikakve veze sa izrazom “jedan Gospod” koji se primenjuje na Isusa Hrista u 1. Korinćanima?

Ako je Pavle jevrejski monoteista, što verujemo da jeste, kako je on u istoj rečenici gde opisuje Oca kao jedinoga Boga, mogao da kaže za Isusa da je „jedan Gospod“ kada je taj „jedan Gospod“ iz „Šema Izrael“ niko drugi nego Jahve koji je jedini Bog? Da li Pavle u 1. Korinćanima daje Isusu Hristu titulu Jahve koju nalazimo u „Šema Izrael“?

Ako pogledamo tekst u originalu na grčkom jeziku, videćemo da je jezik kojim Pavle piše, neverovatno sličan jeziku koji nalazimo u tekstu iz 5. Mojsijeva. Kako je moguće napraviti poređenje ova dva teksta ako se radi o jevrejskom jeziku iz Staroga zaveta i grčkom iz Novoga?

Jevreji su imali dve reči za Gospod, „Adonai“ i „JHVH“. Ovaj zadnji izraz se obično zove tetragramat (od grčkoga izraza tetragramaton) koje znače četiri slova. Jevreji su obično pisali samo suglasnike i Božje ime se pisalo sa ova četiri slova, dok su se samoglasnici izgovarali kada se čitala reč. Zbog Božje zapovesti da se Božje ime ne uzima uzalud, jevreji su prestali da izgovaraju ovu reč, tako da se tokom vekova izgubilo znanje kako se pravilno izgovara ova reč. Neki je izgovaraju, Jehova, drugi Jahve a Jevreji su kada su čitali Bibliji i došli do ova četiri slova, obično izgovorili „Adonai“. U ovom tekstu mi ćemo koristiti izgovor „Jahve“.

U Starom Zavetu, i reč „Adonai“ i reč „Jahve“ se mogu koristiti za Boga. Dok se reč „Jahve“ isključivo koristi za jedinoga Boga koji se pojavljuje u Bibliji. Reč „Adonai“ se može koristiti za

Boga ali i za ovozemaljske gospodare. U našim prevodima, i jedna i druga reč se prevode kao „Gospod“ (ili „Gospodin“ u hrvatskim prevodima) tako da ponekada kada čitamo Stari zavet, čitajući naše prevode, nismo uvek sigurni koja je reč u originalu, „Adonai“ ili „Jahve“. Ipak, kada se proverí original, može se lako uočiti razlika.

Stavari su malo kompliciranije u grčkom jeziku, zato što kao i u našem, postoji jedna reč za „Gospoda“ koja se koristi u Novom Zavetu, a to je reč „kurios“ (grčki „κύριος“). Pitanje se postavlja, koju reč apostoli koriste za Isua? Pošto je u grčkom jeziku uvek „kurios“, da li Pavle u 1. Korinćanima 8:6 ima u mislima „Adonai“ ili „Jahve“ kada koristi reč „kurios“?

Mi imamo citate starozavetnih tekstova gde se koristi reč „Jahve“, „Gospod“ a u Novom Zavetu su primenjeni na Isusa. Već sama ta činjenica nam pokazuje Hristov status kao Jahvea i kako je Novozavetna crkva smatrala Hrista. Pitanje je da li u 1. Korinćanima 8:6 se koristi ova reč?

Jednu stvar koju treba imati na umu kada tumačimo ovakve tekstove, je da jevreji u vreme Isusa Hrista više nisu koristili jevrejski jezik u svakodnevnom razgovoru nego aramejski. Što se tiče jevreja koji su bili raštrkani po rimskom carstvu, jezik koji se govorio je bio grčki. Zbog helenističkog okruženja u kome su nalazili raštrkani jevreji, još u drugom ili trećem veku pre Hrista, jevrejska Biblija je prevedena na grčki jezik. Tradicija kaže da su je prevodili sedamdeset prevodioca, zato se latinski taj grčki prevod zove „Septuaginta“ ili se često skraćeno piše samo kao prevod „LXX“ (rimski broj 70).

S obzirom da se prva hrišćanska crkva nalazila u tom kulturnom okruženju, mi znamo da je njihova Biblija, Stari zavet, zapravo bio ovaj grčki prevod LXX. To je razlog zašto su i knjige Novog zaveta pisane na grčkom jeziku, s obzirom da se jevrejski jezik nije ni koristio niti su ga jevreji u dijaspori znali a još manje hrišćani iz neznaboštva. Još jedan razlog zašto zamo da je Septuaginta bila Biblija novozavetne crkve je zato što kada čitamo citate iz Starog zaveta, kako su citirani u Novom zavetu, mi vidimo da su citirani iz Septuaginte a ne iz jevrejskog originala. To je sasvim normalno jer je to bio jedini prevod Biblije koji su Novozavetni hrišćani imali i koristili.

Vratimo se na 5. Mojsijeva 6:4 i na ono što smo rekli da je bila definicija jevrejskog monoteizma, izjave o jednom Bogu. Međutim, ovoga puta pogledajmo taj tekst u Septuaginti: **„Ἄκουε, Ἰσραὴλ· κύριος ὁ θεὸς ἡμῶν κύριος εἷς ἐστίν“** **Odmah zapazimo reč „κύριος“**. Ono što je značajno je izraz „κύριος εἷς“ – „kurios heis“ što znači „Gospod je jedan“.

Pogledajmo sada deo teksta koji govori o jednom Gospodu u 1. Korinćanima 8:6 na originalu grčkog jezika: **“καὶ εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός”**. Kao i u starozavetnom tekstu, zapazimo frazu **„εἷς Κύριος“** – **“heis Kurios”**, što znači **“jedan Gospod”**.

Vidimo da se u 5. Mojsijeva 6:4 piše **“kurios heis”** a u 1. Korinćanima 8:6 **„heis kurios”**. U starozavetnom tekstu mi znamo da se u originalu koristi jevrejska reč „Jahve“, tako da znamo da i u ovom paralelnom tekstu koji izražava hrišćanski monoteizam, **„heis kurios, Iesus Hristos”** – **„Jedan Gospod, Isus Hristos”** je zapravo izraz **„jedan Jahve, Isus Hristos”**.

Ovo je sasvim u skladu statusu koji je Hristos imao među prvim hrišćanima. On je proglašen u Novom zavetu kao jedini Spasitelj, titula koju nosi Jahve u Starom Zavetu. Čak i u ovom tekstu

iz 1. Korinćanima 8:6 stoji da kao „jedan Gospod“, kroz Hrista je sve nastalo. To je izraz Božanskog prerogativa kao Tvorca.

Kao što se i u „Šema Izrael“ koristi izraze Bog i Gospod, jevrejski Elohim i Jahve i označava ih kao Jedan Boga, na jevrejskom „ehad“, tako i Pavle, po uzoru na prevod Septuaginte u tekstu iz 1. Korinćanima 8:6 koristi Bog i Gospod i grčku reč za „jedan“, „heis“. On titulu Bog daje Ocu, a titulu Jahve daje Hristu, a obadve titule imaju značenje potpunog Božanstva i jedinog Božanstva koje Biblija poznaje. Pa tako, Otac iako ovde označen kao „jedan Bog“ je isto tako i „jedan Gospod“ (što smo već videli u Lukinom jevendjelju da je je tako nazvan), a Isus Hristos kao Jahve je svakako jedan Bog kao što je i Otac, jer Biblija jasno kaže da je Jahve jedini Bog koji postoji.

Možemo slobodno reći da kontradikcija koja nastaje tumačenjem ovog teksta koje isključuje mogućnost da je Otac Gospod pošto mi imamo samo „jednog Gospoda“ i to je Isus Hristos, je netočno tumačenje jer je Otac svakako Gospod i Jahve, iako tekst kaže da za hrišćane ima samo jedan Gospod, Jahve, i to je Isus Hristos. Reč „jedan“ (grčki „heis“) je ista reč za „jedan“ Bog koja se koristi u 5. Mojsijeva 6:4. Ne samo da 1. Korinćanima pokazuje neku razliku između Oca i Sina, ona zapravo pokazuje da se radi o „jednom“ Bogu jer hrišćani nemaju dva Boga nego jednoga.

Mi imamo i druge starozavetne tekstove iz Septuaginte koji potvrđuju da je Gospod jedan ili „kurios heis“. Pogledajmo Zaharija 14:9 „I Gospod će biti car nad svom zemljom, u onaj dan biće Gospod jedan i ime njegovo jedno“ Ovaj izraz „Gospod jedan“ na grčkom „kurios heis“ je isti izraz koji nalazimo kod Pavla za Hrista. Ako je starozavetni Jave „jedan Gospod“ kako može Hristos biti neki drugi Gospod?

Šta bi čitaoci Pavlovih poslanica koji su imali Bibliju Septuagintu gde je pisalo za Jahvea „kurios heis“, razumeli u Pavlovim pismima gde piše da je Isus Hristos „kurios heis“? Razumelil bi da je Isus nazvan Jahve jer prema Bibliji, postoji samo jedan Gospod a taj Gospod je Jahve, jedini Bog. Pa ipak, Pavle jasno kaže da iako je Isus Hristos jedini Jahve, još uvek on nije Otac jer je Otac zasebna osoba. Zato Pavle kada u 1. Korinćanima 8:6 odražava tekst iz 5. Mojsijeve 6:4, on to čini na takav način da čitaoci mogu da shvate da iako postoji jedan pravi Bog, i Otac i Isus Hristos su uključeni u taj biblijski koncept jednoga Boga.

Ako Pavle kaže da je Isus Jahve, što to onda znači za nas? Mi u Isaiji 43:10,11 čitamo: „**Vi ste moji svjedoci, veli Gospod, i sluga moj kojega izabrah, da biste znali i vjerovali mi i razumjeli da sam ja; prije mene nije bilo Boga niti će poslije mene biti. Ja sam, ja sam Gospod, i osim mene nema spasitelja.**“ Ko je taj „Gospod“, u originalu „Jahve“ koji je jedini Spasitelj? Pavle nam upravo kaže da je to Isus Hristos, naš jedini Spasitelj. Nemoguće je na osnovu ovog teksta zaključiti da Hristos nije jedan Bog i da je to samo Otac.

[Pitanje Stvaranja u 1. Korinćanima 8:6](#)

Kada dalje analiziramo tekst iz 1. Korinćanima 8:6 mi vidimo da za Oca piše da od Oca dolazi sve, tj. On je sve stvorio. Dalje, za Hrista se kaže da je kroz njega sve, tj. sve je stvoreno kroz

Hrista. Da li ovde izjava o stvaranju koje čini Bog dolazi kao neko umanjivanje onoga što je Hristos radio prilikom stvaranja? Kakvu je ulogu Hristos imao u stvaranju ako je Otac sve stvorio? Da li ovaj tekst govori o razlici Oca i Sina po pitanju stvaranja?

Isaija 44:24 kaže: **“Ovako govori Gospod, izbavitelj tvoj, koji te je sazdao od utrobe materine: ja Gospod načinih sve: razapeh nebo sam, rasprostrijeh zemlju sam sobom; “** Ovaj tekst tvrdi da je Gospod, Jahve, sam sve stvorio. Ako Pavle kaže da je Isus Jahve I da je kroz njega sve stvoreno, nije li to u skladu sa tekstom iz Isaije koji kaže da je Jahve sve sam stvorio? Pavle ne negira Stari zavet. On jednostavno čin stvaranja povezuje i sa Ocem i sa Hristom jer Hristos kao Jahve je onaj Gospod iz knjige proroka Isaije koji je sve sam stvorio. Drugim rečima, Bog je sve sam stvorio bez ičije pomoći i Pave kaže da i Otac i Hristos su taj jedan Bog, Jahve, koji je sve sam stvorio.

Ukoliko tvrdimo da Isus nije Jahve, onda ovaj tekst iz 1. Korinćanima 8:6 je kontradikcija tekstu iz Isaije 44. glave jer tamo je izjavljano da je Jahve isključivo sve sam stvorio bez ičijeg učešća. Hristos nije mogao da učestvuje u stvaranju u bilo kojem obliku, ako On nije Jahve. Pavle je mogao da napiše ovakvu izjavu za Hrista, da je kroz Njega sve postalo, jedino ako je verovao da je Isus Hristos Jahve, jer starozavetni izveštaj kaže da je Jahve sve sam stvorio. Otac kao Jahve je sve sam stvorio, Isus Hristos kao Jahve je sve sam stvorio. Biblija poznaje samo jednog Boga kao Tvorca koji sve stvara bez ičije pomoći.

[Širi kontekst teksta iz 1. Korinćanima 8:6](#)

1. Korinćanima 1:1-3

„Od Pavla, voljom Božijom pozvanoga apostola Isusa Hrista, i od Sostena brata. Crkvi Božijoj koja je u Korintu, osvećenima u Hristu Isusu, pozvanima svetima, sa svima koji prizivlju ime Gospoda našega Isusa Hrista na svakome mjestu i njihovome i našem: Blagodat vam i mir od Boga oca našega i Gospoda Isusa Hrista.“

Pavle u ovom tekstu daje više izjava o Isusu Hristu koje imaju veliko značenje kada se govori o Hristovom Božanstvu. Mi ćemo se zadržati samo na jednoj izjavi, **„...sa svima koji prizivlju ime Gospoda našega Isusa Hrista...“**

„Koji prizivaju ime Gospoda našega Isusa Hrista“

Ovaj izraz „prizivati ime Gospodnje“, je izraz Starog zaveta koji znači obožavanje jedinoga Gospoda, Jahvea. Pavle ovde kaže da hrišćani koji su pozvani i osvećeni u Hristu, prizivaju ime Gospoda Isusa Hrista. Kako bilo kakvo obožavanje ili prizivanje osim imena Jahve može da bude išta drugo osim idolopoklonstva?

U Starom Zavetu, vidimo Avrama da je i jednom trenutku počeo da „priziva ime Gospodnje“. 1. Mojsijeva 12:8 **„Poslije otide odande na brdo koje je prema istoku od Vetilja, i ondje razape šator svoj, te mu Vetilj bješe sa zapada a Gaj s istoka; i ondje načini Gospodu žrtvenik, i prizva ime Gospodnje.“** 1. Mojsijeva 21:33 **„A Avram posadi lug na Virsaveji, i ondje**

prizva ime Gospoda Boga vječnoga.„, Isaija 41:8 kaže da je Avram bio prijatelj Božji. Avram je prizivao ime svog prijatelja, Jahvea.

Psalam 99: 5-7: „**Uzvišujte Gospoda Boga našega, i klanjajte se podnožju njegovu; da je svet! Mojsije i Aron, sveštenici njegovi, i Samuilo jedan od onijeh koji prizivlju ime njegovo, prizivahu Boga, i on ih usliši. U stupu od oblaka govoraše njima; oni čušaše zapovijesti njegove i uredbu koju im dade.** „, Ovde se isto jasno vidi da je prizivanje imena Gospodnjeg deo bogoslužjenja i obožavanje Boga.

U Novom zavetu, hrišćani prizivaju ime Jahvea, Gospoda Isusa Hrista. Kao što smo videli, izraz „prizivati ime Gospodnje“ je izraz obožavanja koji pripada jedinom Bogu, Jahvi. Ako Hristos nije Jahve, koga onda Hrišćani prizivaju u svom obožavanju? Svakako, za Pavla koji je smatrao Hrista Jahvom, bilo je normalno da hrišćani prizivaju ime Gospoda Isusa Hrista što označava Njegovo obožavanje.

1. Korinćanima 1:7-9

„Tako da nemate nedostatka ni u jednome daru, vi koji čekate otkrivenja Gospoda našega Isusa Hrista, Koji će vas i utvrditi do samoga kraja da budete pravi na dan Gospoda našega Isusa Hrista. Vjeran je Bog koji vas pozva u zajednicu sina svojega Isusa Hrista Gospoda našega.“

I ovaj tekst je prepun izjava o Božanstvu Isusa Hrista, ali ćemo se zadržati samo na izjavi „...**dan Gospoda Isusa Hrista.**“

„Dan Gospodnji“

Stari zavet je prepun referenca o „danu Gospodnjem“ koji na originalu koristi reč „Jahve“ - „dan Jahve“. To je dan u koji će Jahve doći da izvrši svoj sud nad svim narodima. Pogledajmo neke tekstove iz Starog Zaveta. Sofonije 1:7 **„Muči pred Gospodom Gospodom, jer je blizu dan Gospodnji, jer je Gospod pripremio žrtvu i pozvao svoje zvanice.“** Sofonija 1:14 **„Blizu je veliki dan Gospodnji, blizu je i ide vrlo brzo; glas će biti dana Gospodnjega, gorko će tada vikati junak.“**

Da li se **„dan Gospoda Isusa Hrista“** odnosi na bilo koji drugi dan osim onoga na koga se odnosi „dan Jahve“ iz Staroga Zaveta? Radi se o istom danu, danu dolaska našeg Spasitelja Gospoda, Jahve Isusa Hrista.

Isto tako je važno primetiti da u Starom zavetu na grčkom jeziku Septuaginte, izraz „dan Gospodnji“ ili „dan Jahve“ u Sofonija 1:7 je „ἡμέρα τοῦ κυρίου“ („hemera tu kuriu“). Ako pogledamo grčki original 1. Korinćanima 1:8, nalazimo identičan izraz „ἡμέρα τοῦ Κυρίου“ („hemera tu kuriu“). Imajući u vidu da su novozavetni hrišćani koristili Septuagintu kao svoju Bibliju, ne postoji nijedan drugi način kako su oni mogli da protumače izraz „ἡμέρα τοῦ κυρίου“ nego onako kako je pisalo u njihovoj Bibliji a što je značilo „dan Jahve“.

Nedvosmisleno, Pavle starozavetni „dan Jahve“ proglašava „dan Gospoda (Jahvea) našega Isusa Hrista“.

1. Korinćanima 12:3-11

„Zato vam dajem na znanje da niko ko duhom Božijim govori neće reći: anatemate Isusa; i niko ne može Isusa Gospodom nazvati osim Duhom svetijem. Darovi su različni, ali je Duh jedan. I različne su službe, ali je jedan Gospod. I različne su sile, ali je jedan Bog koji čini sve u svemu. A u svakome se pojavljuje Duh na korist; Jer jednome se daje Duhom riječ premudrosti; a drugome riječ razuma po istome Duhu; A drugome vjera, tijekom istijem Duhom; a drugome dar iscjeljivanja, po tome istom Duhu; A drugome da čini čudesa, a drugome proroštvo, a drugome da razlikuje duhove, a drugome različni jezici, a drugome da kazuje jezike. A ovo sve čini jedan i taj isti Duh razdjeljujući po svojoj vlasti svakome kako hoće“

U predhodnim tekstovima smo ugalvnom govorili o Ocu i Isusu Hristu, ali u ovom tekstu Pavle upotpunjuje sliku Trojstva objašnjavajući ulogu Duha Svetoga. Ovaj tekst je jedan od najjasnijih tekstova u Bibliji koji potvrđuje Trojstvo. Bog je trojedan, Otac, Sin i Svegti Duh a Pavle potvrđuje ulogu sve trojice u životu i radu crkve. Ako pogledamo 2. stih, vidimo da Pavle u njemu govori o idolima, koji su lažni Bogovi. Međutim, nasuproti tim „beglasnim idolima“ Pavle govori o Bogu Ocu, Gpodu Isusu Hristu i Svetome Duhu, kao aktivnim učesnicima u životu crkve kroz duhovne darove. Sva Trojica su aktivni

Pavle počinje u 3. stihu sa onim što je najvažnije u vezi Božanstva, a to je da jedino delovanjem Duha Svetoga, ljudi mogu prihvatiti Hrista kao Gospoda, tj. Jahvea. Mi smo videli u 1. Korinćanima 8:6 da „jedan Gospod“ je po uzoru na Stari zavet „jedan Jahve“ i da se to odnosi na Hrista. Ali ta istina, da prihvatimo Hrista kao jedinog Jahvea, je moguća samo preko rada Duha Svetoga. Niko drugi osim božanske osobe Duha Svetoga ne može da osvedoči čoveka o Hristovom potpunom Božanstvu i činjenici da je on Jahve, jedini pravi Bog.

Darodavac darova - 1. Korinćama 12:4-6

U ovom tekstu dalje, tri osober se spominju kao oni koji učestvuju u davanju darova. Sveti Duh, Otac i Gospod Isus Hristos. Izraz koj se koristi „jedan Duh“, „jedan Bog“ i „jedan Gospod“ se u većini prevoda prevode kao „isti Duh“, „isti Bog“ i „isti Gospoda. Pavle u tim stihovima govori o različitim „darovima“ (stih 4), različitim „službama“ (stih 5) i različitim „silama“ za službu. Sva tri izraza govore o različitim darovima za službu i sili da se vrši ta služba. Ono što je značajno, da sve to je delo „istog“ Duha, Gospoda i Boga. Savršeno jedinstvo Oca, Sina i Svetoga Duha koji zajedno daju duhovne darove crkvi.

Zapazimo dobro šta Pavle ovde kaže. Postoje različiti darovi, ali svi oni dolaze od istog Darodavca a ne od različitih. Mi nemamo darove koji zasebno dolaze od Duha, a neke druge od Oca, a opet neke treće od Hrista. Darovi su različiti, ali Darodavac je „isti“, Otac, Sin i Sveti Duh. Ono što Pavle kaže je da Otac, Sin i Sveti Duh zajedno daju bogate darove crkvi. Nema sumnje da niko manji od jedinoga Boga ne može da učestvuje u davanju ovih darova i da osnaži svakog člana crkve da ih koristi na sloavu Bogu. Sve tri osobe Božanstva su trojedan Bog koji daje darove crkvi.

Ovaj tekst je jedan od najsnažnijih tekstova koji govori o sve tri osobe Božanstva koje učestvuju u radu crkve, osposobljavajući hrišćane za službu Bogu i sili i snazi Darodavca duhovnih darova.

Zapazimo kako je Elena Vajt naglašavala tu ulogu tri Božanskih osoba u osposobljavanju hrišćana za uspešan život posvećenja:

“Naše posvećenje je delo Oca, Sina i Svetoga Duha. To je ispunjenje zaveta koji je Bog učinio sa onima koji povezuju sebe sa Njime da bi stajali sa Njime, Njegovim Sinom i Njegovim Duhom u svetom zajedništvu. Da li ste se nanovo rodili? Da li ste postali novo stvorenje u Hstistu Isusu? Onda sarađujte sa tri velike nebeske sile koje rade u vašu korist.” (“Our sanctification is the work of the Father, the Son, and the Holy Spirit. It is the fulfillment of the covenant God has made with those who bind themselves up with Him, to stand with Him, His Son, and His Spirit in holy fellowship. Have you been born again? Have you become a new being in Christ Jesus? Then cooperate with the three great powers of heaven who are working in your behalf.” 7BC 908, Manuscript 11, 1901)

“Oni zavetuju sebe da posvete svoje živote Božjoj službi a tri velike sile na nebu, Otac, Sin i Sveti Duh, zavetuju Sebe da sarađuju sa njima, da rade u njima i kroz njih.” (“They pledge themselves to devote their lives to God’s service; and the three great powers in heaven, the Father, the Son, and the Holy Spirit, pledge Themselves to cooperate with them, to work in and through them.”—6 Manuscript Releases, 166, Manuscript 118, October 6, 1902).